

Önceden, çok önceden değil, bir insan ömrüne sığacak kadar önceden büyük işlerle uğraştığımı düşünürdüm... *Fikir çilesinin müstesna genci* gibi taltifleri okur, sonra bunların **gerçekten** büyük meseleler olduğunu düşünürdüm. İnsanı insanı yapan cinsten büyüklükler.

Garip, velakin, şimdilerde aynı düşünmüyorum.

Orada kalsam daha anlaşılır olurdum ve belki daha mutlu ve insanlar da bir şekilde daha normal bakarlardı. Neden böyle yere doğru çakılırken daireler çizen bir uçak gibi kendi içime doğru çakılıyorum bilmiyorum velakin bu insanların – düşünüyormuş gibi yapan tüm insanların– gerçekte pek de düşünmediklerine ve yaptıklarının, öğrendiklerini bildiklerine uydurmak olduğuna kanaat ettim. Yeni şeyler öğrendikleri kesin, ancak bunların bir kısmını görmezden geliyor, bir kısmını da gerçekte olduğundan farklı şekilde bildikleri (veya inandıkları) şeylere yamıyorlar.

Bu sebeple büyük fikirlerin peşinde koştuktan vazgeçtim. İnsanın bir şeyleri öğrenmesinden, hayatına ne gibi bir fayda sağlayacağına bakıyorum ve büyük fikirlerin tek faydası, insanı olduğundan büyük göstermesi, yaptığı yanlışları da, doğruları da gereğinden fazla büyütmesi... Bu sebeple büyük fikirleri, insanın tüm varlığını, tüm anlamını, tüm dünyayı *açıkladığı* cinsten fikirleri pek gerekli bulmuyorum.

Belki yazı anlayışıma da sirayet etti bu, zevklerime de, velakin ben yine de büyük fikirlerin insana yalandan başka bir şey kazandıramayacağını düşünüyorum.

Ve zekiler anladı ki bu da büyük fikirlerden başka bir büyük fikre kaçış.